

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právních věcech:

- 1) žalobce S. – o. i. P., o. s., zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem v Praze, Za Zelenou liškou 967/B, 140 00 Praha 4, proti žalovanému Ministerstvu pro místní rozvoj (odbor stavebního řádu), Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 12. 4. 2002, čj. 1892/02-32 O-60/02 (věc vedena u Nejvyššího správního soudu pod spisovou značkou 6 A 83/2002),
 - 2) žalobce A. p. ž. p., o. s., zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem v Praze, Za Zelenou liškou 967/B, 140 00 Praha 4, proti žalovanému Ministerstvu pro místní rozvoj (odbor stavebního řádu), Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 6. 2002, čj. 11351/02-32 O-304/02 (věc vedena u Nejvyššího správního soudu pod spisovou značkou 6 A 119/2002),
 - 3) žalobce S. – o. i. P., o. s., zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem v Praze, Za Zelenou liškou 967/B, 140 00 Praha 4, proti žalovanému Ministerstvu pro místní rozvoj (odbor stavebního řádu), Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 6. 2002, čj. 11351/02-32 O-304/02 (věc vedena u Nejvyššího správního soudu pod spisovou značkou 6 A 120/2002),
- ve všech žalobách za účasti osoby zúčastněné na řízení: E. F., a. s., zastoupené JUDr. Miroslavem Janstou, advokátem v Praze, Těšnov 1/1059, Praha 1

takto:

I. Právní věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod spisovými značkami 6 A 83/2002, 6 A 119/2002 a 6 A 120/2002 se spojují ke společnému řízení a nadále budou vedeny pod spisovou značkou 6 A 83/2002.

II. Žaloby se zamítají.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Magistrát hlavního města Prahy vydal dne 22. 11. 2001 pod čj. MHMP/127162/01/ OUR/J/Hra územní rozhodnutí o umístění stavby „E. R. P., a. b. C.“. Toto rozhodnutí napadl žalobce 1) odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 12. 4. 2002 a rozhodnutí I. stupně potvrdil (v dalším textu též „rozhodnutí I.“). Žalobce 1) napadl toto rozhodnutí o odvolání včasnou žalobou u Vrchního soudu v Praze, kde byla věc zapsána pod spisovou značkou 6 A 83/2002 (bod 1 návěty rozsudku).

Dále Magistrát hlavního města Prahy vydal dne 15. 3. 2002 pod čj. MHMP/127303/01/OUR/J/Hra územní rozhodnutí o umístění stavby „E. R. P., dostavba objektu A., přípojky sítí a komunikací“. Toto rozhodnutí napadl žalobce 2) odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 27. 6. 2002 a rozhodnutí I. stupně potvrdil (v dalším textu též „rozhodnutí II.“). Žalobce 2) napadl toto rozhodnutí o odvolání včasnou žalobou u Vrchního soudu v Praze, kde byla věc zapsána pod spisovou značkou 6 A 119/2002 (bod 2 návěty rozsudku).

Shodné rozhodnutí (v předchozím odstavci uvedené) napadl žalobou také žalobce 1). Tato věc byla u Vrchního soudu v Praze zapsána pod spisovou značkou 6 A 120/2002 (bod 3 návěty rozsudku).

Vrchní soud v Praze o žalobách do konce roku 2002 nerozhodl; věci byly po datu 1. 1. 2003 předány k dokončení Nejvyššímu správnímu soudu.

Protože všechny tři žaloby obou žalobců směřují proti dvěma rozhodnutím téhož žalovaného spolu skutkově souvisícím, žalobní námitky se ve všech věcech podstatnou měrou kryjí, a ostatně i všichni žalobci jsou zastoupeni týmž advokátem, a také osoba zúčastněná na řízení je táž, Nejvyšší správní soud věci spojil ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 soudního řádu správního ke spisové značce 6 A 83/2002 a rozhodl o nich jediným rozhodnutím.

Ve všech původně samostatných věcech se osobou zúčastněnou na řízení stala z vlastního podnětu obchodní společnost E. F., a. s.; její účast je odůvodněna tím, že na její návrh a v její prospěch byla vydána napadená správní rozhodnutí.

Rozhodnutí I.

Proti rozhodnutí I. žalobce 1) namítl:

1) územní rozhodnutí bylo vydáno bez toho, že by tu bylo podkladové rozhodnutí o souhlasu nebo nesouhlasu se zásahem do krajinného rázu (§ 12 odst. 2 zákona ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v dalším textu „zákon o ochraně přírody“); souborné stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 29. 6. 2001 se k tomuto zásahu nevyjádřilo, ač souhlas měl být podle § 90 cit. zákona vydán. Stanovisko v tomto případě mělo buď výslovně uvést, že k zásahu nedojde, a souhlas proto není nutný, anebo řízení mělo proběhnout a rozhodnutí mělo být vydáno. Došlo tak k porušení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a § 126 odst. 1 stavebního zákona. K tomu žalobce k zamezení pochybnosti dodal, že i v urbanizované krajině může být dotčen krajinný ráz; argumentoval ustanovením § 3 písm. k) zákona o ochraně přírody. Žalobce, který se účastnil územního řízení, tak byl zkrácen na svém právu účastnit se projednání zásahu do krajinného rázu (resp. vyjádřit se ke stanovisku příslušného dotčeného orgánu, že ke změně nebo snížení krajinného rázu dojít nemůže).

2) Teprve po ústním jednání v I. stupni řízení, při němž bylo zpochybněno zmocnění ve věci jednat pro ředitele oddělení Ú.-I. P. J. B., bylo doloženo řádné zmocnění, o kterém ale již nikdo nebyl vyzooměn. Také řádný doklad o vlastnictví zastavovaného pozemku byl do spisu doložen teprve po tomto ústním jednání; při jednání spis obsahoval jen výpisy, týkající se neexistujícího subjektu. Správní orgán tak porušil základní zásadu správního řízení (§ 3 odst. 2 spr. ř.) a § 33 odst. 2 spr. ř., neboť účastníci neměli možnost seznámit se s celým podkladem rozhodnutí před tím, než bylo vydáno.

3) Územní rozhodnutí nestanovilo druh a barvu vnějších úprav stavby; to odporuje § 4 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb. Stavební úřad, který v podmínce 11. územního rozhodnutí přesunul řešení otázky do stavebního řízení, pochybil, neboť nedovodil, že jde o odůvodněný případ. Podle stavebního zákona si mohl pouze vyhradit právo na pozdější předložení podrobnějších podkladů. Tak byl porušen § 39 stavebního zákona a žalobce neměl možnost seznámit se s důležitými podklady pro rozhodnutí, které ve svých důsledcích znamená zásah do krajinného rázu a působení umísťovaného objektu v městském panoramatu.

Žalovaný ve svém vyjádření k této žalobě s poukazem na ustanovení § 90 zákona o ochraně přírody a krajiny a § 126 stavebního zákona popřel, že by stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny (odboru ŽP Magistrátu hl. m. Prahy) mělo nesprávnou formu; rozhodnutí se vydává jen tam, kde by stavba nebo činnost mohla snížit nebo změnit krajinný ráz. Pokud o takový zásah nejde, nevydává se rozhodnutí, ale svůj souhlas orgán ochrany přírody a krajiny jen písemně sdělí. Nadto žalovaný připomněl, že lokalita, kde byla stavba umístěna, není chráněnou krajinnou oblastí, ani se tu nenachází přírodní památka. Dotčení proto vůbec nepřichází v úvahu. Ke druhé námitce (opožděné zmocnění J. B.) žalovaný uvedl, že účastníci měli možnost až do doby vydání územního rozhodnutí nahlížet do spisu a ověřit si, zda šíře zmocnění odpovídá pověření. Není dále podstatné, zda byly do spisu založeny výpisy z katastru nemovitostí před ústním jednáním nebo po něm: výpisy z 25. 6. a 10. 9. 2001 byly k dispozici, a o majetkových poměrech nebylo třeba pochybovat. Také námitku porušení vyhlášky č. 132/1998 Sb. a § 39 stavebního zákona žalovaný odmítl s tím, že zvolený postup zákona odpovídá.

Práva osoby na řízení zúčastněně uplatnila společnost E. F. (v jejíž prospěch bylo naříkané rozhodnutí vydáno). Ve svém vyjádření k žalobě především odmítla tvrzené porušení § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny: stavba byla umístěna do „krajiny P. p.“, tedy do vysoce urbanizovaného prostředí města; zúčastněná osoba s rozsáhlou argumentací vycházející ze zákona o ochraně přírody a krajiny tvrdí, že užití tohoto ustanovení nemá místa, protože by se tím zpochybnilo ustanovení § 37 stavebního zákona; kromě toho by orgány ochrany přírody nepřipustně zasáhly do působnosti orgánů památkové péče. Žalobce ostatně ani nepřináší žádné argumenty pro to, aby zdůvodnil užití zákona o ochraně přírody a krajiny, a vychází z jeho aplikace jako dané bez potřebných věcných souvislostí. Povinnost vydat samostatné rozhodnutí nadto nevyplývá ani - z žalobcem dovolaného - § 126 stavebního zákona, který předpokládá mimo rozhodnutí také vydávání stanovisek, vyjádření, souhlasů či posudků. Žádný orgán ochrany přírody si vydání rozhodnutí nevyhradil, a to správně, protože pro to nebyly důvody. K dalším žalobním námitkám společnost uvedla, že vlastnické vztahy byly již v době konání ústního jednání řádně doloženy; také námitka ohledně druhu a barvy fasády u umísťované stavby neještě vůbec nesouvisí s přírodními složkami krajiny, ale tyto náležitosti jsou součástí projektové dokumentace, která byla v textové i výkresové části předložené dokumentace popsána včetně grafického ztvárnění (vizualizace). Stavební úřad pak ve shodě s § 39 stavebního zákona ponechal rozhodnutí o některých otázkách stavebnímu řízení.

Rozhodnutí II.

Žalobci 2) a 1) v obsahově téměř identických žalobách proti rozhodnutí II. namítají, že:

1) chybí podkladové posouzení zásahu do krajinného rázu. Jestliže se s otázkou vypořádal stavební úřad jen odkazem na kladné vyjádření příslušných orgánů (ochrany životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy a úřadu městské části; pokud jde o zásah do panoramatu města také odbor památkové péče magistrátu), jsou takové úvahy pochybené a stavebnímu úřadu nepřislouží. Stavební úřad si neopatřil stanovisko o nedotčení krajinného rázu nebo podkladové správní rozhodnutí (souhlas nebo nesouhlas) se zásahem do krajinného rázu ve smyslu § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Souborné stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy z 18. 10. 2001 se otázkou zásahu do krajinného rázu nezabývalo, stejně tak i vyjádření odboru ŽP a územního rozvoje Úřadu Městské části Praha 4 z 15. 10. a 26. 11. 2001. Rozhodnutí ale mělo podle žalobců být vydáno; má se tak stát vždy, je-li umísťována či povolována stavba, kterou by i jen mohlo dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu. Žalobce má za to, že orgán ochrany ŽP měl dvě možnosti: buď souborným stanoviskem sdělit, že stavbou nemůže k zásahu dojít, anebo provést správní řízení o souhlasu. Protože se ale orgán ochrany přírody a krajiny o problematice zásahu do krajinného rázu nezmiňoval, je souborné stanovisko nerozhodné. Dále žalobce tvrdí, že stavba v krajině volné i urbanizované může narušit krajinný ráz, tím spíše, že v posuzované věci

má být nízká nedokončená stavba nahrazena mohutnou novostavbou, zahajující stavební vlnu v celé lokalitě.

2) výstavbou dojde k dalšímu přitížení nadlimitní hlukové zátěže. Stavební úřad se nemůže omezit toliko na vyjádření hygienika (z 10. 10. 2001), které posuzuje otázku jen z hlediska veřejného zdraví, ale musí hodnotit také zásah do životního prostředí, a to se nestalo; žalovaný v tomto směru ani nereagoval na odvolací námitku. Žalobci bylo upřeno právo účastníka řízení se k projednání těchto otázek v rámci územního řízení vyjádřit.

3) proti stanovisku odboru životního prostředí a územního rozvoje Úřadu Městské části Praha 4 ze dne 15. 10. 2001 (toto datum žalobce zpochybnil), ve znění „nemáme připomínek“ je namítáno, že v rozsahu, kde se stanovisko zabývá problematikou ochrany ovzduší, je nedostatečné a užitá formulace je mimoprávní a nejasná. Ze stanoviska nelze zjistit, zda dotýčný orgán vůbec měl k dispozici příslušnou dokumentaci stavby a zejména rozptylovou studii, zda tyto podklady byly aktuální, co z nich vyvodil a proč. Nelze zjistit, zda toto stanovisko bylo vydáno se znalostí věci, je nepřesvědčivé a zcela formální. Odkazuje-li se v něm pouze na § 5 zákona ČNR č. 389/1991 Sb. (o státní ochraně ovzduší a poplatcích za jeho znečišťování) bez uvedení odstavce a bez vysvětlení, nemůže jít o souhlas podle § 11 nebo o nějaký jiný úkon podle tohoto předpisu. Samotné stanovisko je nejasné, neobsahuje žádné důvody ani podmínky, není zřejmé, zda dotčený orgán vůbec měl k dispozici příslušnou dokumentaci stavby a rozptylovou studii (a v jaké verzi), a co z nich vyvodil. Jde o stanovisko nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Jestliže se žalovaný s námitkou nevypořádal a přidal pouze úsudek o tom, že „zákon nepředefinuje slovní formulaci“, byl žalobce zkrácen na svých právech.

4) Podání S. P., a. s., z 29. 6. 2001 nemělo náležitosti stanovené v § 3 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb., a ani následné podání z 11. 12. 2001 vady neodstranilo.

5) Oznamení o zahájení řízení vymezilo stavební pozemek odchýlně oproti výslednému územnímu rozhodnutí; pozemky nesouhlasí ani co do číselného označení, ani co do počtu. Ačkoli na to žalobce v odvolání upozornil, žalovaný se s tím nevypořádal. Odbor památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy se ve svém rozhodnutí ze dne 13. 12. 2001 vyjádřil pouze k jedinému pozemku (na němž je umístěna dosavadní stavba). Jeho podkladové rozhodnutí není proto použitelné pro stavbu celou.

6) Správním orgánem II. stupně pak žalobce vytýká, že nepřezkoumal rozhodnutí I. stupně v celém rozsahu a nereagoval na všechny důvody, uplatněné v odvolání. Nadto nesprávně vycházel z toho, že žalobcům jako občanským sdružením přísluší vyjadřovat se jen k otázkám ochrany přírody a krajiny, jakoby otázky ochrany ovzduší, ochrany před hlukem nebo vymezení stavebního pozemku již nepatřily k těm, k nimž se může vyjadřovat.

7) Žalobce 2) (občanské sdružení A. p. ž. p.) ve své žalobě dále namítl, že územní rozhodnutí nikdy nebylo doručeno žalobcovu zástupci a nemůže ani nabýt právní moci. Správní orgán včas věděl, kdo žalobce zastupuje; je nerozhodné a nesprávné, tvrdí-li správní orgán, že žalobci nenastala v důsledku toho žádná újma.

Žalovaný k jednotlivým bodům těchto žalob ve svém vyjádření uvedl, že 1) především nesouhlasí s tím, že by stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny (odboru ŽP Magistrátu hl. m. Prahy) mělo nesprávnou formu. Souhlas se podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vydává formou rozhodnutí ve správním řízení jen tehdy, pokud stavba nebo činnost mohla snížit nebo změnit krajinný ráz. Nejde-li o takový případ, rozhodnutí se nevydává a správní orgán toliko svůj souhlas písemně sdělí; nebylo porušeno ustanovení § 65 zmíněného zákona ani § 126 odst. 1 stavebního zákona. K tomu žalovaný připomíná vymezení pojmu „krajina“ zákonem o ochraně přírody a krajiny a dovozuje, že zájmy hájené tímto zákonem nemohou být v posuzované věci vůbec dotčeny.

K námitce 2) (hluk a exhalace) uvedl žalovaný, že do podmínek napadeného rozhodnutí byly převzaty podmínky Městského hygienika hl. m. Prahy. Podle § 37 odst. 2 stavebního zákona nemůže stavební úřad navrhovaná opatření přezkoumávat.

K bodu 3) žaloby (stanovisko Úřadu MČ Praha 4 jako orgánu ochrany ovzduší) má žalovaný za to, že nestanovil-li tento orgán žádné podmínky, zjevně neshledal důvod tak učinit. Navrhovatel ostatně již před tím projednával předkládanou dokumentaci s dotčenými orgány; orgán ochrany ovzduší proto ani neměl věcný důvod nějaké podmínky pro zpracování projektové dokumentace ještě vymezovat.

K čtvrté žalobní námitce (náležitosti podání S. P.) žalovaný připomenul, že zmíněnou společností správní orgán I. stupně vyzval k doplnění podání (9. 7. 2001) a přerušil řízení. Podání doručené 18. 12. 2001 změnilo původní návrh, takže se týkal pouze objektu A2, přičemž objekt A1 byl poté projednán jako návrh samostatný. V tom pochybení spatřovat nelze.

5) K tvrzenému nesprávnému vymezení stavebního pozemku připomenul žalovaný, že rozhodující je formulace výroku, ve kterém jsou parcelní čísla přesně uvedena, neboť návrh byl doplněn. S podklady měli všichni účastníci řízení možnost seznámit se při ústním jednání 22. 1. 2002. Neodpovídá skutečnosti, že orgán státní památkové péče ve svém rozhodnutí uvedl jediný pozemek, protože obecně odkázal i na pozemky další.

6) S tvrzením žaloby, že by v odvolacím řízení nebylo přezkoumáno rozhodnutí celé, žalovaný nesouhlasí.

7) Žalovaný poukázal na to, že rozhodnutí bylo správně doručeno občanskému sdružení A. p. ž. p., za které se dr. Kužvar toliko podepisoval. Z ničeho ale nevyplývá, že by písemností měly být doručovány jen jemu, nebo že by jmenovaný sdružení zastupoval na základě plné moci.

Také k těmto dvěma prakticky identickým žalobám proti rozhodnutí II. vyjádřila svoje stanovisko osoba zúčastněná na řízení (E. F., a. s.); z tohoto vyjádření se vyjímá:

Nejde o nedostatečné posouzení krajinného rázu; zúčastněná osoba dovozuje z ustanovení § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, že výklad, který činí žalobce, je v rozporu s ustanovením § 37 odst. 2 a zpochybňuje se jím působnost orgánů státní památkové péče. O „krajinu“ v případě P. p. nejde. V dalším zúčastněná osoba detailně rozebírá pojem „krajina“ a „krajinný ráz“ [§ 3 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny] a dospívá k

závěru, že toto ustanovení dopadá na krajinu ve smyslu přírodním, nikoli na v nejširším smyslu jakýkoli úsek zemského povrchu. V opačném případě by se dostaly do neřešitelného střetu předpisy práva stavebního, zákona o státní památkové péči i zákona o ochraně přírody a krajiny. Stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy, které žalobce napadl, je však pro proběhlé řízení podkladem zcela dostačujícím a právnímu řádu vyhovujícím.

Ke druhé námitce (zatížení území hlukem a exhalacemi) uvedla zúčastněná osoba, že i když je třeba vzít v úvahu, že stavba je umístěována v městském prostředí, kde je výčet možných technických řešení omezen, dojde ve skutečnosti realizací stavby ke snížení dopravní zátěže; všechny dotčené orgány navržené řešení schválily jako vhodné. Obecně upozornila na to, že jde o umístění v centru území vysoce urbanizovaného; tomu musí vyhovovat také typy umístěovaných staveb. Zřizování parkových či podobných ploch, jak to prosazují některá občanská sdružení, by ve svých důsledcích vedlo k nutnosti zabírat a využít pro stavby dosud nezastavěná území s dalšími důsledky (např. uměle vyvolanou dopravní zátěží).

K bodu 3 žaloby (ochrana ovzduší) zúčastněná osoba připustila, že stanovisko není dostatečně odůvodněno, ale ze všech okolností případu je zřejmé, že účastníci měli možnost se také k těmto otázkám vyjádřit; zrušení územního rozhodnutí jen z tohoto důvodu by vážně poškodilo investory. Nadto z žaloby nejsou žádné zřejmé okolnosti, pro které by stanovisko nemohlo obstát.

V bodě 4. (náležitosti podání S.) tvrdí osoba zúčastněná na řízení nepodloženost a nedůvodnost námitky, která vychází z pouhé zvyklosti, nikoli z právního předpisu. Není tu povinnost navrhovatele v územním řízení - s výjimkami výslovně v některých zákonech uvedenými - doložit vyjádření dotčených orgánů státní správy předem. Nadto žaloba obecně namítané nedostatky nekonkretizuje, a ač mluví o závažných vadách, neuvádí se, o jaké vady vlastně jde. Rozsah výkresové dokumentace odpovídal požadavkům vyhlášky č. 132/1998 Sb., i požadavkům, které měl odbor územního rozhodování Magistrátu hl. m. Prahy. Původní podání úplné nebylo, řízení bylo přerušeno a doplněné podání už všechny náležitosti mělo.

K bodu 5. (vymezení stavebních pozemků) se uvádí, že původní podání pozemky skutečně nepřesně vymezilo. Tato nepřesnost ale byla v průběhu řízení odstraněna a nemohla výsledné rozhodnutí ovlivnit. Není pravda, že by orgán státní památkové péče byl uveden v omyl, protože jeho stanovisko obsáhlo celý prostor zástavby. Formálně právní označení pozemků při posuzování zájmů státní památkové péče (ve vztahu uvažované výstavby k P. p. r.) ostatně nemá významnější roli.

Výhrady žaloby proti rozhodnutí II. stupně (bod 6.) osoba zúčastněná na řízení odmítla jako obecné. V souvislosti s tím připomněla, že občanská sdružení jsou při výkonu práv účastníka řízení věcně limitována ustanovením § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny a nepřísluší jim zasahovat do jiných zájmů než tam vymezených, například nikoli do estetiky stavby či jejího dispozičního a provozního uspořádání. I když tu je volnější právní úprava účastenství v řízení, neznamená to, že stejně volně mají být posuzovány námitky občanských sdružení tehdy, nesměřují-li k ochraně dotčených práv účastníka řízení.

K bodu 7) (nedoručení územního rozhodnutí zástupci žalobce dr. Kužvartovi) uvedla osoba zúčastněná na řízení, že smyslem doručení zástupci účastníka řízení je to, aby se účastník řízení mohl k věci vyjádřit dostatečně kvalifikovaně. Žádná taková újma nevznikla, a jde jen o opomenutí formálního rázu, protože dr. Kužvart je členem žalobce jako právnické osoby (A. p. ž. p.). Žalobce ostatně ani zmocnění k zastupování neprokázal. Proto je nutno mít za to, že územní rozhodnutí právní moci nabylo.

Osoba zúčastněná na řízení proto navrhl, aby žaloby proti rozhodnutí II. byly zamítnuty.

Se souhlasem účastníků soud o věci jednání nenařizoval.

K jednotlivým námitkám Nejvyšší správní soud poté, kdy se seznámil se správními spisy, uvážil:

Rozhodnutí I, námitka 1):

Namítá-li proti rozhodnutí I. žalobce 1), že tu chybí podkladové rozhodnutí o souhlasu nebo nesouhlasu se zásahem do krajinového rázu (§ 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny), není možno takové námitce přisvědčit.

Předesílá se, že rozhodujícímu senátu je známo rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 499/2005 Sb. NSS; rozšířený senát se tu odchýlil od prejudikatury, která do té doby zastávala názor, že souhlas je ve správním řízení vydán pouze tehdy, dojde-li příslušný orgán k závěru, že stavba nebo činnost by mohla snížit nebo změnit krajinový ráz; pokud ale takový názor neučiní, nevede správní řízení a rozhodnutí nevzdává (srov. např. č. 308/2004 Sb. NSS). Rozšířený senát vyložil, že posouzení otázky, zda dojde nebo nedojde ke snížení nebo změně krajinového rázu, nelze učinit mimoprocesně, ale jen v rámci správního řízení.

V rozsuzované věci však jde o jinou otázku, totiž o to, zda ohledně jakékoli libovolné stavby umístěované do jakéhokoli prostředí se lze domáhat řízení a vydání rozhodnutí, jímž by byla posouzena možnost snížení nebo změny krajinového rázu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Nejde tu tedy o danost to, že zákon má být použit a k řešení tu není otázka, zda snížení nebo změna krajinového rázu má být posouzena procesně nebo mimoprocesně (k čemuž se jak uvedeno vyjádřil rozšířený senát), ale o to, zda je tu vůbec dána pravomoc orgánu ochrany přírody o věci rozhodovat. Jinými slovy, soud nejprve řešil problém pravomoci, a tedy obecnější: zda o otázce souhlasu nebo nesouhlasu musí vůbec správní orgán rozhodovat bez ohledu na to, jaká stavba a kam je umístěována, lépe řečeno zda případně je dána jeho pravomoc rozhodovat i tam, kde se věc případně vymyká okruhu právních vztahů, které zákon o ochraně přírody a krajiny upravuje.

Kompetenci orgánu ochrany přírody k vydání souhlasu zakládá zákon touto formulací: „K umístěování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinový ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody“. Ustanovení § 126 odst. 1 a 2 stavebního zákona pak stanoví: „(1) Dotýká-li se řízení podle tohoto zákona zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se

souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí (dotčený orgán státní správy). Dotčený orgán státní správy může svůj souhlas vázat na splnění podmínek stanovených ve svém rozhodnutí (stanovisku, vyjádření, souhlasu, posudku apod.) v souladu se zvláštním zákonem, na jehož podkladě je oprávněn zájem chránit. (2) Je-li tímto zákonem stanoven postup při přezkoumávání zájmů chráněných zvláštními předpisy a při uplatňování stanovisek nebo obdobných opatření účastníků řízení už vůbec nemluvě. Podruhé: připustil-li by se názor, že při umístění jakékoli stavby kamkoli musí být rozhodnuto eo ipso také o souhlasu (nesouhlasu) se snížením nebo změnou krajinného rázu, znamenalo by to, že zákonodárce presumoval fikci, že umístěním jakékoli stavby současně dochází ke snížení nebo změně krajinného rázu; takový výklad zákona by ale překročil meze i toho nejširšího extenzivního výkladu. Potřetí: takovým výkladem by se stala ustanovení o tom, které právní vztahy vlastně upravuje zákon o ochraně přírody a krajiny (§ 1, 2 a 3 zákona) zbytečná a bylo by zbytečné vymezovat většinu pojmů, se kterými zákon pracuje jako se svým definičním okruhem. Konečně počtvrté: musel-li by orgán ochrany přírody rozhodnout při umísťování stavby vždy o udělení souhlasu nebo nesouhlasu se zásahem, stala by jeho pravomoc neomezená. Nikdy by nemohl vydat rozhodnutí mimo rámec vlastní pravomoci (nikdy by nemohl vydat paakt). Takový výklad by ale očividně odporoval ústavnímu principu, že každý správní orgán musí mít vymezen okruh své působnosti, mimo nějž mu nepřísluší konat a zasahovat do práv a povinností jiných osob. Proto soud vyložil, že samotné ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny předpokládá rozhodování samo jen tam, kde jde o umístění stavby, která by vůbec (pojmově) mohla krajinný ráz snížit nebo změnit. V takovém případě ovšem - jak judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu - je rozhodování nutné a úsudek o tom, že stavba krajinný ráz snížit nebo změnit nemůže, nelze učinit mimo správní řízení. Z těchto důvodů soud dospěl k závěru, že pravomoc orgánu ochrany přírody k vydávání rozhodnutí o souhlasu či nesouhlasu se zásahem do krajinného rázu při umístění stavby (§ 12) bude dána především při splnění dvou podmínek: jde o stavbu, která svou charakteristikou může krajinný ráz ovlivnit, a dále, je umístěována v krajině krajinným rázem charakterizované. Vždy ale pravomoc orgánu ochrany přírody bude podmíněna také tím, že mají být řešeny právní vztahy upravené zákonem o ochraně přírody a krajiny, což zákon vyjadřuje svým účelem („příspěk k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji.“).

Proto se soud musel zabývat otázkou, zda tu vůbec byla zmíněná pravomoc k rozhodování podle § 12 zákona. Žalobce si byl tohoto problému ostatně vědom a sám připustil, že stavba, o níž tu jde, je umístěována do konkrétního urbanizovaného prostředí; dospěl ale v žalobním tvrzení k názoru, že s ohledem na definici krajiny v § 3 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny, je i v takovém případě nutno o souhlasu (či nesouhlasu) vydat rozhodnutí. Tomu však oponuje jak žalovaný, tak i osoba zúčastněná na řízení. Soud žalobci nepřisvědčil.

Účelem zákona o ochraně přírody a krajiny je příspěk k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji (§ 1). Ochrana přírody a krajiny (§ 2 stejnojmenného zákona) se rozumí péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny. Tím jsou současně vymezeny společenské vztahy, které zákonodárce zamýšlel zákonem regulovat jako vztahy právní. Soud nemá žádnou pochybnost o tom, že také další pojmy užívané zákonem (v tomto případě „krajinný ráz“) musí být vykládány v souladu s úvodními ustanoveními zákona a nikoli způsobem zjevně extenzivním, účel zákona přesahujícím. Takové stanovisko zaujal i žalovaný k žalobě - upozornil na to, že v lokalitě se nenachází žádná chráněná krajinná oblast ani přírodní památka a nemohou tedy být umístěním administrativní budovy ani dotčeny. Soud k tomu připomíná, že stavba je umístěována do městského prostředí, uprostřed desítky let zastavěného rozsáhlého území v P., v sousedství páteřní magistrály.

Centrální část vysoce urbanizovaného prostředí nelze bez přistoupení dalších skutečností označit za „krajinu“ ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Takovou další skutečností a jinou situací by bylo, kdyby tu byl významný krajinný prvek nebo dokonce zvláště chráněné území, území přechodně chráněné atp. O takový případ ale nešlo a nikdo to ani netvrdil.

Soud přisvědčil té části stanoviska osoby zúčastněné na řízení, která ve svém vyjádření k žalobě poukazuje obdobným způsobem na žalobcův nepřipustně rozšiřující výklad pojmu „krajina“ či „krajinný ráz“. Vytýká-li se tu žalobci záměna zákonného pojmu „krajina“ s obecným pojmem „krajina“ v širokém smyslu řecké „oikoumené“ jako pojetí části zemského povrchu obývaného a utvářeného člověkem a lidskou pospolitostí, je tato výtka namístě.

S takto širokým pojmem „krajina“ zákon o ochraně přírody a krajiny nepracuje; proto soud k této prvé a klíčové námitce uzavřel, že tu nebyla dána pravomoc orgánu ochrany přírody rozhodovat postupem podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny o vydání souhlasu s umístěním stavby. Stanovisku odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 29. 6. 2001, které považuje žaloba za vadné, proto soud v napadeném směru nedostatky nevytýká.

rozhodnutí I, námitka 2)

K otázce zmocnění J. B., vedoucího oddělení I. (I. k.) P., je z obsahu správního spisu zřejmé, že I., původně zřízená ministrem hospodářství 1. 8. 1992, byla zrušena ke 31. 12. 1994 s tím, že veškerá práva a závazky přešly na Ústav územního rozvoje v Brně. Souhlas se stavbou udělil vedoucí I. J. B. 25. 10. 2001, a to na základě pověření ze dne 28. 3. 2001, které je podepsáno ředitelkou Ústavu územního rozvoje Brno a jímž byl J. B. mimo jiné pověřen tím, aby „ve správních řízeních, jichž je Ústav účastníkem, podávat návrhy a žádosti, podávat opravné prostředky, činit veškerá další podání účastníka a účastnit se ústních jednání“. Namítá-li žalobce, že tento doklad byl do spisu založen po ústním jednání v reakci na diskusi o šíři zmocnění J. B., je tato námitka zřejmě správná, avšak není zřejmé, v čem by tu měla spočívat nezákonnost. Je jen přirozené, že existuje-li námitka nebo pochybnost uplatněná při ústním jednání, bude vypořádána, resp. pochybnost odstraněna, ještě předtím, než bude vydáno rozhodnutí v I. stupni. To se stalo, a soud proto považuje námitku za nedůvodnou. Shodně to platí i o námitce, že po ústním jednání byly do spisu doloženy výpisy z katastru nemovitostí, ale že v době ústního jednání zde byly jen „jakési výpisy na již neexistující subjekt (O. B. P. A, a. s.)“. Ze spisu je patrné, že výpisy z katastru nemovitostí, datované 10. 9. 2001, skutečně osvědčují vlastnictví společnosti O. B. P. A; současně však je založen návrh na opravu zápisu v katastru nemovitostí, datovaný již 28. 5. 2001 a podaný osobou zúčastněnou na řízení; z návrhu plyne, že došlo k přejmenování společnosti (identifikační číslo zůstalo nezměněno), a nejde tedy o „neexistující subjekt“. Souhlas osoby zúčastněné na řízení (E. F., a. s.) jako vlastníka některých pozemků s vydáním rozhodnutí je datován 19. 9. 2001 a ve spise založen.

Rozhodnutí I, námitka 3)

Proti prvému rozhodnutí žalobce dále namítl, že stavební úřad nestanovil druh a barvu vnějších úprav stavby; spatřoval v tom rozpor s ustanovením §4 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb.

V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tato otázka řešena podmínkou č. 15

takto:

„Před vydáním stavebního povolení předloží investor ... k posouzení podrobnější podklady podle § 39 stavebního zákona, a to výkresy fasád včetně barevného a materiálového řešení.“ Proti tomu podal žalobce odvolání, kde námitku shodnou jako v žalobě zopakoval pod jedním z bodů odvolání (strana 18). S touto odvolací námitkou se žalovaný neztotožnil.

Postup žalovaného je přípustný. Smyslem územního rozhodnutí (§ 39 stavebního zákona) je vymezit území pro navrhovaný účel a stanovit podmínky k ochraně veřejných zájmů. Těmito podmínkami se zabezpečuje soulad s cíli a záměry územního plánování, architektonické a urbanistické hodnoty v území, koordinace staveb, požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí. V rozhodnutí o umístění stavby si stavební úřad může v odůvodněných případech vyhradit předložení podrobnějších podkladů, projektové dokumentace nebo její části, a podle nich pak případně stanoví další podmínky, které je potom třeba zahrnout do stavebního povolení. Zmíněná vyhláška č. 132/1998 v § 4 odst. 2 stanoví náležitosti podmínek pro umístění stavby a výslovně uvádí, že „v podmínkách pro umístění stavby se stanoví zejména požadavky na ...“ (mimo jiné určení druhů a barev vnějších úprav stavby jako krytin, omítek, nátěrů apod.)

Právě to stavební úřad učinil tím, že požadavek na druh a barvu vnější úpravy stavby vymezil podmínkou č. 15 územního rozhodnutí v tom smyslu, že tyto skutečnosti musí být najisto postaveny posouzením před vydáním stavebního povolení. Zmíněné ustanovení vyhlášky nelze vykládat tak, že by např. barva omítky musela být přesně určena již územním rozhodnutím. Takový výklad by šel podle přesvědčení soudu zřetelně nad rámec zákona (§ 39 a § 143 odst. 1 stavebního zákona).

Rozhodnutí II, námitka 1)

Obsahově totožnou námitku chybějícího podkladového posouzení zásahu do krajinného rázu a tvrzenou nedostatečnost souhrnného stanoviska odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy z 18. 10. 2001 a vyjádření odboru ŽP a územního rozvoje Úřadu Městské části Praha 4 z 15. 10 a 26. 11. 2001 Nejvyšší správní soud vypořádal již shora; má ji tedy za nedůvodnou.

Rozhodnutí II, námitka 2)

Žaloba vytýká stavebnímu úřadu, že se omezil toliko na vyjádření hygienika, které posoudilo otázku hlukové zátěže toliko z hlediska zájmu veřejného zdraví; nebyl ale hodnocen zásah do životního prostředí. Žalobci neměli možnost se v územním řízení k projednání těchto otázek vyjádřit.

Ze spisu plyne, že žalovaný i správní orgán I. stupně měl k dispozici souhlas, který s návrhem dokumentace pro územní řízení především z hlediska ochrany před hlukem a jeho účinky vyslovil městský hygienik hl. m. Prahy 10. 10. 2001. Ve svém souhlasu především vyslovil čtyři podmínky pro zpracování projektu, jimiž má být působení hluku zamezeno nebo eliminováno. Měl přitom k dispozici studii „Vliv stavby na životní prostředí“ (Ing. K.) z května 2001, jejíž součástí je také akustická studie, posuzující vliv stavby i konečného stavu. Její dodatek se zabýval upřesněním oblasti zasažené zvýšeným hlukem dopravy vyvolané užíváním objektů a návrh technického řešení k dodržení limitů pro hluk v obytném domě čp. 1557 a zdravotního zařízení ve H. u.. Hygienik konstatoval, že podmínky byly stanoveny v souladu s právními předpisy.

Soud především připomíná, že ustanovení § 37 odst. 2 stavebního zákona předpokládá, že stavební úřad v územním řízení posoudí předložený návrh sám z hlediska jeho souladu s územně plánovací dokumentací nebo

podklady, a posoudí také jeho shodu s obecně technickými požadavky na výstavbu a některými dalšími v zákoně vypočtenými požadavky. Pokud ale posouzení přísluší jiným orgánům, stavební úřad návrh sám posoudit nemůže. Tak je tomu také při posuzování hlukové zátěže.

Pravomoc k posouzení otázek hlukové zátěže a jejího nepříznivého vlivu na zdraví člověka má dotčený orgán státní správy, konkrétně orgán péče o veřejné zdraví, totiž okresní hygienik, resp. na území hl. m. Prahy hygienik hl. m. Prahy (§ 77 odst. 2 a § 78 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů). Jde o zájem chráněný zvláštními předpisy ve smyslu § 126 odst. 1 stavebního zákona; hygienik může svůj souhlas podmínit uloženými podmínkami. To se i stalo, podmínky byly stanoveny v několika oblastech (hluk podle nař. vlády č. 502/2000, dále pak i otázky epidemiologie, osvětlení).

Pravomoc k posouzení těchto otázek jinému orgánu nenáleží. Úvaha žalobců o tom, že pojem „životní prostředí“ je nutno vykládat v širším smyslu a že k němu patří i ochrana před hlukem, zůstává v rovině obecně neprávni úvahy. Z právního hlediska je rozhodující, že pravomoc na tomto úseku není svěřena orgánům ochrany životního prostředí, ale orgánům speciálním. Neobstojí proto, že by tyto otázky měl posuzovat (také) někdo jiný.

Připomenout je nutno i to, že stanoviskem hygienika je stavební úřad vázán.

Pro úplnost se dodává, že soud by mohl zkoumat podkladové rozhodnutí (v tomto případě hygienika) k námitce, spočívající v tom, že hygienik jednal mimo rámec své kompetence, jeho stanovisko (souhlas atp.) představuje z nějakého důvodu porušení zákona apod. Taková námitka (kromě již zmíněné obecné úvahy, vytykají neprávem nesprávný postup stavebnímu úřadu) však uplatněna nebyla.

Proto má soud žalobní námitku za nedůvodnou.

Rozhodnutí II, námitka 3)

Z protokolu o ústním jednání ze dne 22. 1. 2002 je zřejmé, že řízení bylo přerušeno a navrhovatel byl vyzván k doplnění návrhu o vyjádření orgánu ochrany ovzduší Městské části Praha 4; k tomu byla stanovena lhůta 31. 3. 2002. Následujícího dne po ústním jednání navrhovatel předložil vyjádření odboru životního prostředí a územního rozvoje úřadu Městské části Praha 4, datované dne 15. 10. 2001, s vysvětlením, že vyjádření omylem zůstalo nepředloženo. Přípisem z dalšího dne (24. 1. 2002) s tímto dokladem správní orgán I. stupně seznámil účastníky řízení s poučením, že se k němu mohou vyjádřit do 15. 2. 2002, tedy před vydáním územního rozhodnutí.

Žaloba brojí proti tomu, že vyjádření jen stručně konstatuje: „Z hlediska ochrany ovzduší dle § 5 zákona č. 389/1991 Sb., o ...: K realizaci stavby ve smyslu předložené projektové dokumentace nemáme připomínky“.

Takové vyjádření považuje za mimoprávní, nejasné, nezdůvodněné a neobsahující údaje o tom, zda správní orgán měl k dispozici dokumentaci stavby a zejména rozptylovou studii.

Především je třeba uvést, že správní orgán byl „dotčeným orgánem“ v územním řízení z hlediska ochrany ovzduší (arg. § 5 zákona právě citovaného, § 126 odst. 1 stavebního zákona). Jeho vyjádření – jakkoli stručné – je obsahově zcela jednoznačné a soud jej nemůže vyložit jinak, než jako udělení souhlasu, a to bez podmínek.

Stavební zákon (§ 126 odst. 2) nepředpokládá, že by tu byly zvláštní formální podmínky udělení souhlasu nebo řízení o něm (§ 11 zákona č. 309/1991 Sb., v době vydání územního rozhodnutí účinného), zejména nikoli v tom smyslu, že by mělo být vydáváno povolení či rozhodnutí s formálními náležitostmi, a takové podmínky neměl ani zákon o ovzduší právě uvedený. Za této situace není důvod vytykat stavebnímu úřadu, že sám neposuzoval, zda podklady vyhovují předpisům o ochraně ovzduší. To nebylo v jeho pravomoci (§ 37 odst. 2 i. f. stavebního zákona). Povinností stavebního úřadu bylo zajistit soulad předložených stanovisek dotčených orgánů (§ 37 odst. 3 stavebního zákona); protože tu nesoulad nebyl, nebylo věcí stavebního úřadu vytykat dotčenému orgánu stručnost jeho obsahově jasného vyjádření.

Dodává-li k tomu žalovaný mimo rámec právní argumentace, že zvláštní požadavky ze strany orgánu ochrany ovzduší nebyly uplatněny proto, že dokumentaci navrhovatel již ve fázi přípravy návrhu projednával s dotčenými orgány, a proto již nemusel dotčený orgán v územním řízení samotném stanovit žádné zvláštní požadavky, je toto dokreslující vysvětlení logické, věrohodné, a odpovídá praktickým poznatkům.

Rozhodnutí II, námitka 4)

Podání S. z 29. 6. 2001 (první žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby) skutečně nemělo řádné náležitosti návrhu, jak žaloba uvádí. Proto také správní orgán vyzval navrhovatele k doplnění návrhu, uložil mu předložit řadu dokladů uvedených v příloze výzvy a přerušil řízení. Návrh byl doplněn 18. 12. 2001 (a omezen toliko na objekt A.). V tomto postupu nemůže soud spatřovat žádné pochybení.

Tvrdí-li žalobce, že ani doplněné podání závažné vady neodstranilo, nelze toto tvrzení přezkoumat, protože jej žalobce nekonkretizoval ani skutkově ani právně. Není věcí soudu za žalobce případné žalobní body formulovat.

Rozhodnutí II, námitka 5)

Námitka poukazuje na odchýlné vymezení stavebního pozemku v oznámení o zahájení řízení a v rozhodnutí samotném. Jakkoli je tento postřeh správný, není zřejmé, kam námitka cílí.

Především je ze spisu patrné, že návrh (po doplnění) označuje pozemky v úplnosti a správně, stejně tak

rozhodnutí o umístění stavby samo; právní závaznost plyne přirozeně z rozhodnutí, nikoli z vyrozumění o zahájení řízení. Ostatně je to právě samo řízení a postup v něm, které slouží k tomu, aby případné nedostatky návrhu byly odstraněny a chybějící podklady pro rozhodnutí doplněny. Žaloba přehlíží, že tu jde o řízení o návrhu, které je zahájeno jeho podáním. Je proto jen logické, že není-li návrh formálně úplný a bezchybný, projeví se taková chyba i ve vyrozumění o zahájení řízení. Je pak ale běžný (a správný) postup navrhovatele vyzvat k odstranění nedostatků a řízení přerušit. To se stalo a – jak uvedeno - v rozhodnutí samotném, které jediné je právní moci schopno, jsou pozemky, na nichž je stavba umístována, vymezeny způsobem, proti němuž žalobce nic nenamítá.

V postupu správního orgánu soud neshledal pochybení.

Poukazuje-li dále žalobce na rozhodnutí odboru památkové péče magistrátu ze dne 13. 12. 2001, který se údajně vyjadřoval k jedinému pozemku (pozemek, na němž stála původní stavba), a dovozuje-li z toho, že vyjádření dotčeného orgánu není použitelné pro celou novou stavbu, soud se s touto námitkou neztotožnil. Především ze samotného vyjádření orgánu památkové péče je dostatečně zřejmé, že tu o žádný omyl nemohlo jít a dotčený orgán měl k dispozici potřebné podklady, aby věc mohl posoudit „nástavba, přístavba, stavební úpravy...č. parc. a další podle projektové dokumentace, k. ú. N...“; také z ostatního obsahu detailního stanoviska je zcela bez pochyb zřejmé, že dotčený orgán měl jasno v tom, že tu jde o nástavbu někdejšího objektu o dvě podlaží a rozšíření půdorysu, a nepochyboval o tom, že tu jde o více pozemků („Dotčené pozemky jsou na území ochranného pásma památkové rezervace...“).

Proto soud ani v této námitce žalobě nepřisvědčil.

Rozhodnutí II, námitka 7) (žaloba A. p. ž. p.)

Ze správního spisu plyne, že územní rozhodnutí bylo doručeno přímo žalobci (občanskému sdružení) dne 18. 3. 2002; jeho zástupci (dr. Kužvartovi) doručováno nebylo. Žaloba argumentuje tím, že je nerozhodné, že tu nenastala žádná újma, ale je podstatné, že byl porušen zákon v procesních ustanoveních.

Občanské sdružení se k účasti na řízení přihlásilo dopisem ze dne 16. 8. 2001, podepsaným dr. Kužvartem jako zástupcem. Plná moc však k tomuto přihlášení připojena nebyla a nebyla do spisu založena ani dodatečně; na druhé straně ji správní orgán ani nevyžadoval.

O tom, zda žalobce byl ve správním řízení zastoupen, mohou zajisté panovat pochybnosti: např. rozdělovník v oznámení o zahájení územního řízení ze dne 18. 12. 2001 údaj o zastoupení A. neobsahuje (a bylo také doručeno do vlastních rukou A. dne 28. 12. 2001 (doručenka je však podepsána jménem „Kužvart“). K ústnímu jednání 22. 1. 2002 předložil žalobce své vyjádření, které je podepsáno dr. Kužvartem s údajem o zastoupení – poznámkou „na základě plné moci ze 4. 4. 2000 založené ve správním spise“ (jak uvedeno, spis takovou plnou moc neobsahuje). Shora zmíněný souhlas orgánu ochrany ovzduší byl rozeslán účastníkům dopisem ze dne 24. 1. 2002, a to na adresu a jméno žalobce (doručeno 28. 21. 2002, podepsáno „J.“). Žalobce se k tomu vyjadřoval dopisem z 15. 2. 2002, podepsaným dr. Kužvartem, opět s poznámkou o plné moci ze dne 4. 4. 2000 (podobně v odvolání ze dne 2. 4. 2002 proti rozhodnutí I. stupně, v němž ostatně žalobce nerespektování zastoupení již namítal).

Pokud tu vůbec existovala plná moc, byla především udělena delší dobu před zahájením řízení a vznikem konkrétního spisu. Její obsah není známý, takže nelze posoudit, jaký byl vlastně její rozsah, zejména zda se vztahovala i na řízení případně zahajovaná v budoucnu. Ať tak či onak, soud to v konkrétní věci nepovažuje za podstatné.

Je totiž zřejmé, že odvolání, které proti rozhodnutí I. stupně dr. Kužvart jako zástupce žalobce podal, bylo i přes tyto následně vzniklé pochybnosti projednáno a odvolací námitky vypořádány (žaloba sama je již doprovázena řádnou plnou mocí). Případné porušení ustanovení o doručování, nerespektování zastoupení apod. by bylo porušením procesních předpisů, vadou řízení před správním orgánem. Je ale nesprávné domnívat se, že jakákoli úchylka od procesních pravidel bude mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí. K tomu přistoupí soud jen tam, kde těžké vady řízení budou mít za následek nicotnost rozhodnutí, jeho nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, tam, kde skutkový stav, který správní orgán vzal za podklad rozhodnutí, nebude mít oporu ve spisech či bude vyžadovat zásadní doplnění, a nebo tam, kde procesní vada mohla mít za následek rozhodnutí nezákonné (§ 76 s. ř. s.). O to tu ale nešlo.

V posuzované věci - ať tu vztah zastoupení byl (na základě plné moci ze 4. 4. 2000, opakovaně zmíněné zástupcem, a nebo proto, že správní orgán měl od průkazu plnou mocí upustit podle § 17 odst. 4 správního řádu z r. 1967) nebo nebyl – je zřejmé, že účastníkovi se žádná újma na jeho právech nestala. Proto soud na námitku nevešel.

Z vyložených důvodů proto soud neshledal žaloby důvodné a zamítl je (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Žalobce neměl ve věci úspěch a proto mu nelze právo na náhradu nákladů řízení přiznat. Žalovanému podle obsahu spisu náklady řízení nevznikly, a ani jejich přiznání nepožadoval. Proto soud dále vyslovil, že žádný z

účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení (E. F., a. s.) sice uplatnila požadavek na náhradu nákladů řízení (zastoupení advokátem), ale nijak jej nespecifikovala. Soud o něm nerozhodoval, protože osoba zúčastněná na řízení má právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). O takový případ tu ale v případě zastoupení nešlo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. prosince 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu